

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing on a balcony with a mountain view. The woman is wearing a black sequined dress and the man is wearing a white shirt. They are looking at each other closely.

Michelle Smartová
S miliardářem
na horách

MICHELLE SMARTOVÁ

S MILIARDÁŘEM NA
HORÁCH

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

ještě jsme si tady moc nepovídali o jedné sérii, jejíž už třetí díl si můžete tento měsíc přečíst. V originále se jmenuje „Těhotné princezny“, takže je vcelku jasné, co je její zamýšlenou spojovací linií. Ve skutečnosti jsou to ovšem princové z neexistujících království – Zeus, Jag, Vincenzo a Rafael –, které spojily společné studie v Oxfordu a závazek „nezamilovat se, neoženit se, nemít děti“ (asi tušíte, jak to musí dopadnout, že?).

Zajímavostí této série je to, že každý z jejích čtyř dílů napsala jiná autorka. Caitlin Crewsová (Princova ostudná aféra, příběh prince Zeuse¹ v březnu), Marcella Bellová (Poušť jeho srdce o princovi Jagovi v červenci), teď listopadu je to tedy Maisey Yatesová (Začalo to pomstou a princ Vincenzo). No a v prosinci to bude Jackie Ashendenová (Její jediná vzpoura s princem Rafaelem).

Bylo by určitě prima, kdyby bylo technicky možné, aby všechny čtyři příběhy překládal do češtiny jeden a týž člověk. Bohužel se to nepovedlo, takže máte možnost posoudit nejen práci čtyř autorek (Jak se domlouvaly? Mailovaly si, chatovaly, telefonovaly si? Nebo se snad někde sešly osobně?), ale i tří překladatelek.

Snad se Vám bude líbit...

*S láskou
Váš Harlequin*

¹ Pravidla umožňují v případě, že nejde o antickou postavu, ale o moderní užití jména, používat „české“ skloňování „bez Zeuse“ místo „bez Dia“. Poznámka redaktora.

Michelle Smartová

S MILIARDÁŘEM NA HORÁCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Unwrapped by Her Italian Boss

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9434-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9435-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9436-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Merry Inglesová se prodírala ven z chaty čerstvě napadaným sněhem, pletenou čepici si přetáhla přes zmrzlé uši. Obloha nad švýcarskými alpskými vrcholky byla jiskřivě modrá, vzduch byl tak mrazivý, až šla od úst pára. Majestátní Hotel Haensli připomínal panovníka milostivě shlížejícího na své poddané. Úžas nad tím pohledem Merry neopouštěl ani po třech letech, co tu žila a pracovala.

Deset minut nato už byla úplně promrzlá a těšila se na horkou čokoládu, když spatřila poslíčka nesoucího do sítě zabalený vánoční stromek.

„Chcete pomoci?“ zavolala na poslíčka a přidala do kroku.

Johann postavil strom, jeden z těch, které hotel pěstoval speciálně pro tuto příležitost, na zem a čekal na Merry. „Vás mi posílá samo nebe. Musím ho dostat dovnitř dřív, než se lázně otevřou pro hosty. Měl mi pomáhat Ricardo.“

Když přišla Merry blíž, odhadla, že strom musí být vysoký víc než čtyři metry. Nespokojeně nakrčila nos.

Dohodli se, že Johann půjde vepředu, a naráz zvedli strom na ramena. Byl mnohem lehčí, než očekávala, jenomže Johann byl vyšší, takže se strom nakláněl. Rukavice sice chránily její prsty od pichlavého jehličí, ale aby získala rovnováhu, přitiskla si

kmen k tváři a snažila se necítit ostré škrábání na kůži.

Merry sklouzla čepice do očí a brýle jí spadly z nosu, takže viděla jen rozostřeného Johanna před sebou, jinak nic. Přesto se jim povedlo dostat strom skrze zadní vchod pro zaměstnance a pak se se svým nákladem pustili dlouhou širokou chodbou podél hotelové recepce. Když konečně dorazili ke dveřím, které vedly do lázní, Merry znovu sklouzly brýle a hrozilo, že spadnou rovnou na zem.

„Vydržte chvíli,“ hlesla a položila strom na zem. Jednou rukou objala kmen, aby si druhou mohla upravit brýle, a přitom si rozepnula zimní bundu. Uvnitř hotelu bylo teplo, až moc velké na tlustou bundu, kterou měla Merry na sobě. Čepici si však raději nechala na hlavě, nestála o to mít vlasy plné jehličí.

„Můžeme?“ zeptal se Johann.

„Můžeme.“

„Raz, dva, tři...“

Zvedli strom znovu do výšky a položili si ho na ramena. Johann otevřel dveře. Natočil se a Merry se musela natočit také, aby jim strom nespádl. Netušila, že za ní někdo stojí, dokud neucítila náraz. Někdo za ní bolestí zalapal po dechu.

„Moc se omlouvám!“ Merry znovu položila strom a otočila se, aby se nešťastníkovi omluvila. Doufala, že ten, koho právě uhodila, bude někdo z personálu.

Vysoký muž v tmavě modrém obleku, bezpochyby šitém na míru, si mnul rameno, pohlednou tvář měl zkřivenou bolestí. Ten k personálu určitě nepatřil.

„Strašně moc se omlouvám,“ zopakovala, vyděšená z toho, co právě provedla. „Bolí to moc?“

Muž po ní šlehl vzteklým pohledem. Temně modré oči mu lemovaly řasy tak husté, že by za ně Merry byla ochotná dát cokoli, stejně jako za vysoké nádherné lícní kosti.

Na snění nebyl čas, musela se rychle vzpamatovat. V tak superdrahém hotelu, jako byl Hotel Haensli, si pokoj mohl dovolit jen někdo bohatý a vlivný. Za astronomickou sumu peněz, kterou zaplatil za luxusní zařízení s jedním z nejkrásnějších výhledů na celé Švýcarsko, zároveň očekával excelentní služby. Ne to, že do něj někdo vrazí vánočním stromem.

Giovanni Cannavaro zíral do vyděšené, rozpačky rudé tváře. Žena měla brýle trochu nakřivo a na hlavě tu nejsměšnější čepici, jakou kdy viděl. Vztek z toho, že do něj vrazil zrovna nenáviděný vánoční strom, na okamžik vystřídal extrémně vzácný a extrémně nečekaný záchvěv smíchu.

Ale opravdu jen na prchavý okamžik.

Napřímil se. „Ustupte stranou.“

„Cože?“

„Ponesu ho místo vás.“

„Ale... ale... to nemůžete.“

„Vy do mě vrazíte, a ještě mi budete říkat, co můžu, a co ne?“

„To jsem...“ hlesla zaraženě.

Palcem ukázal ke dveřím, ve kterých strom uvázl.

„Podržte ty dveře,“ přikázal jí a nevšímal si jejích protestů. Kývl na poslíčka, který se tvářil, jako by raději byl neviditelný. „Jsem stejně vysoký jako on. Bude to jednodušší. A bezpečnější,“ dodal jízlivě.

Žena spěchala ke dveřím, otevřela je a přitiskla se ke zdi, když kolem ní oba muži procházeli.

„Hotovo,“ prohlásil Giovanni, když usadili strom do stojanu a vymotali ho ze sítě. Z ramen si smetl jehličí a kývl směrem k nim. „Příště trochu opatrněji, sít?“

Poté se Giovanni vydal do jídelny, kde se podávala snídaně. Potřeboval si dát kapučíno a něco sníst předtím, než začne řešit zmatek, kvůli kterému musel tak brzy ráno odletět do Švýcarska.

„Promiň, že jdu pozdě,“ omlouvala se Merry, když vrazila do kanceláře, kterou sdílela se svou šéfovou a Sashou, dalším členem týmu. Jenže kancelář byla prázdná.

Zatímco čekala, až se Katja vrátí – nemohla být daleko, její počítač byl zapnutý –, vložila Merry kapsli s horkou čokoládou do elegantního přístroje a zapnula svůj počítač.

Celý hotel se proměnil ve vánoční království, ale v jejich kanceláři nebylo po nějaké výzdobě ani stopy. Až na malý plastový stromeček a monitor obtočený barevným řetězem na Merryině stole. Katja nad tím jen protočila oči. Stejně jako nad Merryinou červenou vlněnou čepicí s obrázkem soba Rudolfa s červenýmnosem.

Když Katja konečně dorazila, měla Merry už čokoládu dopitou a odpovídala na maily. Katja se tvářila ustaraně. „Tady jsi. Čekají tě v zasedačce. Stala se taková věc.“

Merry vyskočila ze židle. „Jaká věc?“

„Všechno ti... Co to máš s obličejem? Někde ses odřela?“

„To je od jehličí. Pomáhala jsem Johannovi s vánočním stromem.“ Znovu jí zahořely tváře, když si vzpomněla, jak omylem vrazila do jednoho z vážných hostů. Neznámý nehodu vzal celkem dobře, jenže personál dostával vyhazov i za mnohem menší prohřešky. Proto se své šéfové o celém incidentu raději nezmiňovala.

Ten pan neznámý byl naprosto úžasný. Krásný jako antický bůh. Vlasy měl tak tmavé, skoro do černa, dlouhý rovný nos, ostrá čelist. A ty řasy. Ty *lící kosti*...

„Proto jsem přišla pozdě. Nemohla jsem ho nechat, aby se s tím vláčel sám,“ dodala ještě a zaháněla myšlenky na cizincovy rysy z hlavy. S trochou štěstí

se jí podaří se mu vyhýbat po celou dobu, co tu bude ubytovaný.

„Já vím,“ sykla Katja napjatě, zatímco pospíchaly dlouhou chodbou. „Ráda pomáháš lidem. Proto jsem si tě vybrala do týmu, pamatuješ?“

První dva roky ve Švýcarsku pracovala Merry v Hotelu Haensli jako servírka, ale před rokem ji povýšili do manažerského týmu. Tehdy byla tak vyděšená strachy, že se jí chystají vyhodit, až málem spadla ze židle, když Katja, ředitelka oddělení péče o hosty, oznámila, že potřebuje novou asistentku a ráda by místo nabídla právě Merry. Katja si přečetla hotelovou knihu hostů a recenze na internetu a překvapilo ji, kolik lidí se o Merry zmiňovalo. Pravidelní hosté často trvali na tom, aby je u stolu obsluhovala právě Merry.

Téměř ze dne na den přešla Merry od celodenních směn, které začínaly v šest ráno a končily o půlnoci, na pravidelnou pracovní dobu od osmi do čtyř, pokud se nekonaly nějaké speciální akce, a navíc za dvojnásobný plat. Dokonce měla nárok na vlastní dvoulůžkovou chatu. Už nemusela sdílet noclehárnu s dalšími patnácti servírkami! Kariéra se před ní otevírala se všemi možnostmi a ona byla odhodlaná jich využít.

Katja, díky níž se tohle všechno událo, otálela u dveří do zasedací místnosti. „Prostě... prostě myslí na to, co by tohle mohlo znamenat pro tvoji kariéru, ano?“

A s těmihle záhadnými slovy Katja otevřela dveře.

U oválného stolu seděl majitel Hotelu Haensli, Wolfgang Merkel. Merry vykouznila úsměv na tváři, který jí však ztuhl ve chvíli, kdy spatřila muže sedícího vedle něj. Byl to Krason. Ten, do kterého vrazila vánočním stromem.

Cítila, jak jí rudnou tváře, a v uších jí začalo divoce hučet. Ta „věc, která se stala“ se týkala Merry. A teď kvůli tomu dostane výpověď.

Hukot v její hlavě bylo tak ohlušující, že zprvu nevnímala, že Krasoň se zvedl ze židle a natáhl k ní ruku. Trvalo jí až trapně dlouho, než jí došlo, že ho Katja představuje.

Natáhla se přes stůl a podala dlaň s roztřesenými prsty svému katovi.

Giovanni ji okamžitě poznal. Byla to ta neohra- baná dívka v příšerné čepici. Prozradily ji ohromné brýle s obroučkami ze želvoviny a vyděšený a trochu připitomělý výraz.

Drobnou dlaní s krátkými prsty sevřela jeho ruku a krátce s ní potřásla, ovšem i tenhle krátký dotyk stačil, aby mu tělem projel nečekaný záblesk. Rozrušeně sledoval elegantní křivku jejího krku, světle modré oči za skly brýlí a zčervenalé kulaté tváře. Nakonec pohledem rychle přeletěl po celém jejím těle, které teď už nehalilo tlusté zimní oblečení.

Byla drobná. Pod černou hotelovou uniformou skrývala pěknou postavu, světle zlaté vlasy si stáhla do elegantního drdolu. Čistá, nenalíčená pleť. Byla docela atraktivní, když neměla tu hloupou čepici. Sofia, nejmladší z jeho sester, určitě nosila podobnou, když byla ještě malá.

Snad osud si s ním pohrával, pomyslel si zachmuřeně, když tím, kdo měl zachránit projekt, na němž pracoval celé tři roky, se měla stát tahle žena. Stačil jediný krůček, aby se všechno zhroutilo, včetně jeho těžce získané pověsti.

Před dvanácti lety, když se mu sesypal celý svět, Giovanni opustil Itálii a skončil právě v tomto hotelu. Několik měsíců tu pracoval jako vrátný, když ho vyhledal majitel hotelu a po dlouhém rozhovoru mu nabídl místo svého asistenta.

Přes noc se stal chráněncem Wolfganga Merke-la, vstřebával všechno, co mohl, o luxusu, noblese a umění dávat bohatým hostům přesně to, co chtějí,

aby se pak pravidelně vraceli. O rok později získal malé dědictví po svém dědečkovi a s Wolfgangovým požehnáním odešel, aby založil vlastní firmu Cannavaro Travel.

Následujících deset let jeho firma stále rostla a Giovanni se vypracoval až do vyšší společnosti. Nashromáždil takové bohatství, o jakém se mu ani nesnilo. Luxusní trajekty, pronájmy soukromých jacht a letadel, výlety přes celé kontinenty, přepychové hotely... přesně na to se jeho společnost zaměřovala. Agentura Cannavaro Travel se stala synonymem vznešenosti a ze svých nároků nikdy ani na okamžik neslevil, jak mu kdysi moudře poradil Wolfgang.

O úsudku svého mentora nikdy dřív nepochyboval. Jenomže když teď sledoval ženu, o níž byl Wolfgang přesvědčený, že dokáže všechno zachránit, začal mít o svého starého přítele obavy.

Počkal, dokud se neusadila vedle Katji. Teprve potom se k ní obrátil. „Katja vám vysvětlila, o co jde?“

Žena zavrtěla hlavou.

„V noci odvezli Gerharda do nemocnice. Kvůli...“ Zarazil se, jak hledal ten správný anglický výraz.

„Zánětu slepého střeva,“ dodala Katja.

„Gerhard...?“ To jméno znělo Merry povědomě. Ze všech sil se přinutila vrátit se zpátky do reality.

„Gerhard Klose. Ten muž, kterého jsme zaučovali, aby mohl převzít péči o hosty v Meravaro Odyssey,“ vysvětlovala Katja.

Konečně to Merry pochopila a téměř si oddechla úlevou. Nešlo tu o vyhazov. Krasoň musel být někdo z Cannavaro Travel.

Díval se na ni, ale neusmíval se. „Teď už rozumíte, o co tu jde, *sì*?“

Ach ano, teď už tomu rozuměla.

Wolfgang Merkel souhlasil, že bude spolupracovat se svým dobrým přítelem, Giovannim Cannavarem, majitelem cestovní agentury specializující se na

luxusní klientelu. Tito dva muži strávili poslední tři roky spoluprací na přípravě úplně nové vlakové linky, která by provezla cestující po nejmalebnějších evropských městech a krajinách a končit měla ve stanici nedaleko hotelu. Vlak měl poprvé vyjet už za tři dny.

Tohle nebyla jen obyčejná vyhlídková jízda. Tohle měla být událost roku. Osmdesát nejbohatších a nejvlivnějších lidí nastoupí do vlaku Meravaro Odyssey v Paříži a vydá se na ohromující cestu nedostižně krásnými místy. Po dvou nocích strávených v luxusu vlak dorazí za přítomnosti novinářů z celého světa na nádraží Klosters, kde cestující přesednou do kočárů tažených koňmi, které je dovezou do hotelu. Tam stráví dva dny, než se v Hotelu Haensli skuteční tradiční vánoční večírek. Za pozvánku na tento večírek by byl kdokoliv z vyšší společnosti ochoten udělat cokoliv.

Katja celých deset let pracovala pro luxusní vlak, který tak proslavila jistá spisovatelka detektivek. Proto ji požádali, aby se o své znalosti podělila s mužem, který měl pečovat o hosty Meravaro Odyssey – Gerharda, toho času se zaníceným slepým střevem. Jeho úkol byl jednoduchý – zajistit, aby všichni hosté zažili něco neskutečného a aby veškeré jejich rozmary byly splněny.

Zaučování Gerharda bylo pro Katju peklo. Giovanni Cannavaro trval na tom, aby ho pravidelně a podrobně informovala, jak si Gerhard vede. Katja nepochybovala, že kdyby Gerhard jakkoliv selhal, odnesla by to i ona.

„A ty nahradíš Gerharda?“ zeptala se Merry. V tu chvíli soucítila se svou nadřízenou. Katju zřejmě tlačili do role, na které nebylo co závidět.

Katja potřásla hlavou. „Angie je celý týden na služební cestě ve Frankfurtu.“ Angie byla Katjina manželka, měly spolu šestiletou dceru.

„Tak Sasha?“

„Ta tu musí zůstat, kvůli svatbě pana Voegela. Moc mě to mrzí, Merry, ale nahradit Gerharda budeš muset ty. Nikdo jiný tu není.“ Katja se na ni podívala s omluvným výrazem.

Merry zalapala po dechu.

Její nová švagrová se totiž rozhodla, že rodinu Inglesových znovu spojí dohromady. Proto naplánovala společnou rodinnou vánoční večeři. A protože přes Vánoce měla Merry povinnosti v hotelu, měla se večeře konat už za dva dny. Následujícího dne měla Merry odlétat do Anglie.

Nebylo divu, že byla Katja tak napjatá. Tohle všechno totiž věděla. Věděla, kolik úsilí Merry stálo, aby jí nic nebránilo jet na návštěvu domů.

Bylo to vlastně docela ironické. Merry se návratu domů děsila. Jejich rodina se na Vánoce nescházela od té doby, co jí bylo osm. Její bratr totiž Vánoce nenašel. Jenže teď chtěla udělat své novomanželce radost, takže na svou sestru celé týdny naléhal a citově ji vydíral, dokud nesouhlasila, že přijede.

Navíc měla den po slavnostní večeři s Merry odletět do Švýcarska i její nejbližší a nejlepší kamarádka Santa¹. Tuhle návštěvu plánovaly už hrozně dlouho. To jim prostě nemůže udělat. Nemůže zklamat svou švagrovou. Nemůže zklamat Santu.

„Hned ráno odletíš do Paříže,“ prolomila Katja napjaté ticho. „Hosté mají nastupovat až za tři dny, takže budeš mít čas vyřešit jakýkoliv problém, který se může objevit, a seznámit se s personálem a vůbec se vším, co bude potřeba.“

Nakonec si vzal slovo Wolfgang. To bylo poprvé za celé tři roky, kdy promluvil přímo k Merry. „Katja mi říkala, že jste měla zítra odlétat. Před silvestrem

¹ Santa bude hlavní hrdinkou knihy Louise Fullerové *Playboy pod stromečkem*, která vyjde příští měsíc. Poznámka redaktora.

dostanete týden placené dovolené navíc, abyste si mohla vyřešit své záležitosti.“

Merry si s narůstající nervozitou uvědomila, že o všem už je rozhodnuto. Teď už chápala, proč jí Katja radila, aby myslela na svou kariéru.

Wolfgang Merkel platil královsky a výhody, které svým zaměstnancům poskytoval, se nedaly srovnávat s jinými hotely. Na oplátku však požadoval absolutní oddanost. Očekával, že když nastane krizová situace, jeho personál se semkne dohromady. Byl štědrý, ale nelítostný.

Merry neměla šestileté dítě, o které by se musela postarat, jako Katja, takže neměla vlastně ani žádný rozumný důvod odmítnout. Kdyby řekla: *Už půl roku jsem neviděla svou rodinu, a i když mě představuje, že s nimi strávím celý den předstíráním Vánoc, děsí, slíbila jsem jim to*, jen by si tím zkazila kariéru. A na věci by to stejně nic nezměnilo.

I kdyby chtěla něco namítnout, tak ten správný moment promeškala. Wolfgang popadl svou vycházkovou hůl a zvedl se od stolu. „Tak když už je všechno dohodnuto, nechávám vás, abyste probrali detaily.“

Katja udělala totéž, až na tu vycházkovou hůl. Její pohled přetékal soucitem. „Všechny materiály ti přepošlu, až se vy dva seznámíte.“

A zatímco Merry se stále snažila přijít na způsob, jak se z téhle role vyvléknout, aniž by to poškodilo její kariéru, zůstala v zasedací místnosti sama, jen s Krasoněm a jeho pronikavým, bystrým pohledem.

„Vy o tu práci moc nestojíte, že, slečno?“ zeptal se odměřeně.

Hrůzou a panikou se jí udělalo zle. Promnula si tváře a pokusila se o úsměv. „Myslím, že na tom zas tak úplně nezáleží.“ Hned se ale vyděsila, že to znělo neloajálně – jestli Krason patří ke Cannavaro Travel, tak bude bezpochyby podřízený Giovannimu Cannavaroovi. A ten měl podobnou pověst jako Wolfgang.

„Ale vím, jak je tahle událost důležitá, takže udělám vše, co bude v mých silách.“

Měla snad nějakou jinou možnost? Mohla buď tuhle nabídku přijmout, nebo přijít o práci. A co by pak s ní bylo? Musela by se vrátit do Anglie a najít si nějakou jinou práci. Musela by žít v deprimujícím domě, kde vyrůstala a který přinesl tolik neštěstí. Veškerá radost a bezstarostnost, kterou za poslední tři roky zažila, by byla ta tam. Nečekalo by ji nic než jen šed.

„A jaká je vlastně vaše úloha?“ zeptala se do ticha.

Muž tázavě pozvedl husté černé obočí.

„Patříte ke Cannavaro Travel?“ vyzvíдалa.

„Omlouvám se, neposlouchala jsem, když nás představovali.“

Teď pozvedl i druhé obočí.

V jeho výrazu se objevil letmý záchvěv – vyjadřoval něco jako *Jak můžeš nevědět, kdo já jsem* – a Merry projela směsice provinilosti a úzkosti. Dva měsíce si toužebně přála, aby se něco stalo a její cesta domů musela být zrušena. Jenomže tím, kdo to nakonec zruší, měla být ona a jen dva dny předem. Její švagrová strávila přípravou té slavnostní večeře celé dlouhé týdny, a zbytečně.

Hned po schůzce zavolá Martinovi. Její bratr ji zabije.

„Takže vaše úloha?“ zeptala se znovu.

V tmavě modrých očích mu zajiskřilo. Po zádech jí přeběhl mráz, až se zachvěla po celém těle.

Krasoň položil ruce na stůl. „Řekněme, že to všechno řídím.“

Ten hluboký hlas s melodickým přízvukem. Znovu se zachvěla. Přehodila si nohu přes nohu. Naštěstí přišla k rozumu dřív, než se stačila přiznat, že o tuhle nárazovou práci vůbec nestojí a stokrát raději by snědla houbu na nádobí, než s ním pracovala. Místo toho si jen udělala poznámku do bloku. „Takže zprávy budu podávat vám?“